

брѣ да ся не бавимъ, защото е нужно да отворишь тутакъ си.

Г. Аристъ не чака да чуе повече, побърза и портитѣ ся отвори хъ.

— Какво искате? рече, щомъ отвори на Гырджика. — Имамъ тамо въ коляскѣтъ единъ чловѣкъ тежко раненъ. Искамъ да ми дозволите да го подслонѣ тука за два три дена. — Господине, не могъ да вы приѣмъ. Не вы познавамъ. — Познавате мя; познава мя дъщеря ви; — Какъ ви е името? — Нека дойде да мя види и ще ви каже. — Янке, Янке! повыка г. Аристъ.

Янка слѣзе; а съ неж слѣзе и Трипани.

— Хъхъ! тамамъ, ето го и г. Трипани! рече Гырджикътъ. — Този е благодѣтельтъ ни, тате, рече Янка.

— Какъвъ благодѣтель? попыта г. Аристъ, зачуденъ.

— А че кой повѣрнъ имотѣтъ ни?

Гырджикътъ, даде знакъ на Янкъ съ рѣкъ, и тѣя малъки.

Нищо не могъ да вы разберъ! каза г. Аристъ като ся кръстеше и си свиваше устнитѣ.

Гырджикътъ безъ да чака повече пристѣпи до коляскѣтъ и извади отъ неж единъ трупъ облянъ въ кръвѣ.

То бѣше Мацко.

Прѣкрачи прѣзъ вратата и отиде да сложи на едно канане тамъ отвѣтрѣ любезныйтъ си ученикъ.

Трипани направи разни мановенія на Гырджика, но той ся струваше че го не види, и Трипани неможеше да разбере нищо.

Мацко бѣше тежко раненъ; едва дыхаше. А всичкото вниманіе на Гырджика бѣше вперено въ него.

Между това Гырджикътъ излѣзе пакъ, плати богато на возътая и го отпрати, а послѣ ся върнъ и дойде пакъ при г. Ариста.